

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094554176/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

sved på sin smertende ryg. Nu har han nået toppen, og han hovmoder sig. Intet andet har han set end denne top, og intet tog han med sig på vejen. Selvfølgelig, som vejen gik hen over, blomsterne på den, fuglene, solskinnet – alt det var ingenting for ham; der var kun en vej, der førte til en højst problematisk top. Men nu sidder han der, og han tænker med medynk på dem, som endnu ikke er nået så højt, og med foragt på dem, der slet ikke magelig hen ad lastens brede, makadamiserede kongevej. Se, min kære menighed, hvor han nu sidder og piller i sin retfærdigheds sure ligtorne, idet han mener, at deres stank er en behagelig offer-røg i Guds næse!

Efter endt tale gik jeg ned og fulgte for en gangs skyld med vrirten for at se, hvad det kunne blive til. Strømmen førte mig hen til en stor markedsplads, og idet jeg fulgte med de fleste, kom jeg lige til en negerkaravane. En kulsort pige tog imod mig og førte mig for en betaling af ti øre hen til en række kighuller.

Værsgo, sa hun, og jeg kiggede, men trak straks næsen tilbage igen og så spørgende på pigen. Nu havde hun fået sorte vinger på og lignede en slags djævelpige.

Værsgo, sa hun igen; her ser De helvede lige fra sin første begyndelse af og indtil vore dage. Kun ti øre! tilskrålede hun de udenfor stående.

Jeg kiggede på ny. Gennem de første glas sås forskellige hvedenske helveder, som jeg skyndte mig igennem, og så kom jeg til det kristne helvede. Det var en ildstrøm, som i begyndelsen var ret smal, men snart tiltog i bredde. I denne strøm svømmede der mennesker. Hvor den var smal, der var der kun få at se, men når den blev bred, steg de svømmendes antal i en uhyre grad, jeg ved ikke efter hvilken matematisk lov. Længs bredden stod der gejstlige og viftede til ilden med deres sorte kjoler. Længere fremme igen begyndte strømmen at ta betydelig af i bredde, dens befolkning blev samtidig tyndere, og til sidst hørte den helt op; men da var helvede osse skrumpet ind til en ganske smal, halv størket lavstrøbe, som udsendte tynde røgspjeler, der nærmest så ud til at kunne virke som et behageligt puttesmiddel. Ved bredden var der stadigvæk sorte tilsynsbevædere, men de var blevet sværere, og mange af dem lå nok så mægtig ned, adskillige var endog så tyk-

le, at kjolen sad om dem udpilet som en ballon; derfor viftede de heller ikke med den, og det lod til, at ilden skulde gå ud. Da skiftede med eet det hele udseende. Strømmen svulmede vældig op og blev ganske røglodende, de sorte langs bredden, som nu var en del mere magre end de sidstnævnte, viftede lidenskabelig med deres kjoler. Ovenover, igennem røgen, skintede jeg utydelig nogle vingede væsener – osse sorte – der lod til at ha meget travlt, de flagede hid og did, slog stundom ned i ilden og var jævnlig henne for at hviske noget i ørene på kjolefolkene, med hvilket de i det hele syntes at leve i den bedste fortælelse. I de følgende glas bemærkede jeg, at iveren og ilden af og til viste tendens til at ta af, men i de sidste glas så jeg strømmen bredere end nogen sinde; præsterne – skindmagre som de var – flagede og viftede som afsindige med kjolerne, der næsten kom til at ligne blåse-bølge. Fra den hvidglødende masse slog flammerne højt op og bredt ud og sved præsterne på deres fanatiske skinnede, men de mærkede i deres fromme iver intet dertil. Men i det allersidste glas så jeg noget, som jeg først forstod efter nærmere forklaring af foreviseren. Oven på helvedeshvaen svømmede der en isklump, som aldrig kunde smelte, og omkring denne isklump, der ikke var større end en valnød, trængte det sig brokende og ildstønnende en uhyre dyng af fordømte, som stredes med hverandre om blot at komme til at betøre det livsalige stykke is med det yderste af deres finger for således at skaffe sig en ringe, men højt fornøden lindring i deres svære pine. Dog vidste den uforkammede klump stadig at unddrage sig de fordsmitte vablede fingre, idet den ved enhver tilnærmelse dulkede ned i lavaen for straks efter at komme op igen et lille stykke uden for rækkevidde, liss iskold og fristende og spottende i sin uroftighed som før.

Dette sidste blev forklaret for mig som en opfindelse af de sorte drager, der lig en flok skumle ådselgribbe stod og baskede med deres vinger hen imod ilden og stirrede ned i den med en hæslig iver, som om de skulde hente deres føde fra denne umenneskelige strøm, og som om det i det hele taet galdt deres eget velfærd, at flammeterne slukkede de fordømtes knogler så rene som muligt.